

Zelený prach

Sedím pri stole. Listujem v zošite. Je zaplnený nakreslenými postavičkami. Zastavím sa na poslednej strane, ktorá je prázdna. Vezmem do rúk ceruzku a začnem kresliť tvár. Postupne dokresľujem telo a vlasy. Odložím ceruzku, pretože počujem zdola maminu, ktorá ma volá na večeru.

„Martina, okamžite príď dole!“ Zvolala na mňa už druhýkrát. Postavím sa a tým najlenivejším krokom vychádzam z izby. Schody však beriem po dvoch. Sadnem si za stôl a vezmem si chliebík so šunkou a vajcom. Pri jedle s mamou a otcom dodržiavame vždy ticho. „Ďakujem za večeru,“ poďakovala som a tanier dala do dresu. O chvíľu bežím opäť po schodoch a vchádzam do svojej izby. Na stole pod onom som mala položený zošit. Zrazu sa zošit začal sám listovať. Strany sa prevracali doprava, doľava. Nevedela som, čo mám robiť. Okamžite som skočila na posteľ a čakala, čo sa bude diať. Všetko stíchlo. Zapla som lampičku. Poobzerala som sa po izbe. Predo mnou sa objavili tri drobné postavičky. „Počkať?! Veď ja som vás kreslila!“ Pretrela som si oči, či náhodou nevidím zle. „Ahoj, ja som Maja, toto je Dita a toto je Marko. A ty si?“ zľakla som sa, keď prehovorila modrovláska. Dita mala hnedé vlasy a Marko ich mal ružovo- modré. Usmiala som sa. „Ja som Martina, ale môžete ma volať Maťa,“ povedala som so smiechom. „Vedela by si preliezť cez okno? Chceme ti niečo ukázať,“ opýtala sa ma Dita. Len som prikývla hlavou a zo stoličky som si zobrala mikinu. Oni zatiaľ šikovne preliezli cez okno. Pridržiavala som sa odkvapu pri okne. Zhlboka som sa nadýchla, nabrala odvalu a skočila. Dopadla som na kolená. „Super,“ povedala som si pre seba. Postavičky sa potichu začali smiať. Pozrela som sa na nich hnusným pohľadom a okamžite zmĺkli. Všade bola tma a cestu osvetľovali len pouličné lampy. Touto ulicou som ešte nikdy nešla. Za ňou bola lúka. Potkýnala som sa o všetky kamene. Na cestu nám svietili len svätojánske mušky. „Už sme tu!“ vykrikol radostne Marko. Ocitli sme sa na veľkej lúke. Za ňou stál v pozore tmavý les. „A čo tu má byť?“ pýtam sa nechápavo. Postavili sa do kruhu a začali hovoriť nejaké nezmysly. „Hoku, hoku, namu, namu, rita, rita, lalu, lalu. Budi, hudi, hudi, budi mekerel.“ Okolo mňa sa začali objavovať cvrčky a svätojánske mušky. Tisíce mušiek. Svetlušky krásne osvetľovali lúku a cvrčky cvrlikali. Koncert pod hviezdou oblohou! Mesiac bol ukrytý za oblakmi a opatrne vykúkal spoza nich. Sadla som si na zem. Marko poskakoval a smial sa. Stratila som pojem o čase. Svitalo. „Musíme ísť!“ zavelila som. Skupinka postavičiek sa postavila a znova začali hovoriť hoku a lalu a budi, budi. Zrazu všetko stíchlo. Moji noví kreslení kamaráti sa rozbehli cestou späť. Ja som bežala za nimi. Kamene mi už nerobili problém, nakoľko som videla lepšie. Srdce mi bilo rýchlo. Raz – dva sme sa ocitli pred mojim domom. Vyliezla som potichu po odkvape. Postavičky boli za mnou. „Toto ti musíme dať,“ povedali. Z malého vrecúška si do drobných rúk naberali zelený prach. Nechápala som, čo sa deje. Hodili ho na mňa a ja som sa zobudila.

Bolo ráno a bola som unavená. Každopádne som vyliezla z postele a pozrela do otvoreného zošita. Postavičky sa na mňa usmievali. Usmiala som sa tiež.